



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 135/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Šuchom, Kuklovska 23, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 812/2014 z 18. júna 2015, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Šuchom, Kuklovska 23,

Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 812/2014 z 18. júna 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I domáhal náhrady škody v sume 169 388,49 € s príslušenstvom, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom daňového orgánu, ktorý v súvislosti so svojou úradnou činnosťou podal podnet na začatie trestného konania, ktoré bolo neskôr súdom voči žalobcovi zastavené, a tiež škody spôsobenej vyrubení daňovej povinnosti žalobcovi, ktorú uhradil na základe právoplatných rozhodnutí daňových orgánov.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 9 C 97/2013 z 29. mája 2014 zamietol sťažovateľovu žalobu s odôvodnením, že v konaní neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami, keďže tieto neboli zrušené. Proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie tvrdiac, že konanie súdov je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 8 Cdo 1350/2015 z 21. septembra 2016 dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta najmä nesprávne právne posúdenie veci všeobecnými súdmi. K tomu predovšetkým uvádza:

*„... súd prvého stupňa, skúmal len okolnosť právoplatnosti rozhodnutí a to, či boli zrušené v predpísanom konaní. Povinnosťou súdu bolo zaoberať sa aj nesprávnym úradným postupom, ktorý mal ako skutočnosť preukázanú z listinných dôkazov založených do spisu - z rozhodnutí daňových orgánov a z rozsudku OS Trnava, vydaného v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 4T 372/2002.*

*... odvolací súd považoval postup, ktorý mal znaky nesprávneho úradného postupu za okolnosti, ktoré mali v rámci správneho konania riešiť nadriadené daňové orgány. Takýto výklad / interpretácia právneho predpisu je však v rozpore so samotným textom právneho predpisu, pretože v ustanovení § 26 zák. č. 58/1969 Zb. je výslovne uvedené, že o nárokoch podľa tohto zákona rozhodujú súdy (nárokmi sú aj nároky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom). Dôkazom je napr. aj skutočnosť, že údaje oznámené daňovým úradom finančnej polícii, ktoré viedli k trestnému stíhaniu žalobcu, boli dôsledkom nesprávneho úradného postupu, t. j. boli oznámené prinajmenšom predčasne (ak nie aj so zámerom privodiť postih žalobcu a zjednodušiť si dokazovanie v daňovom konaní) a nemali byť oznámené vôbec. Trestné stíhanie privodilo morálnu a spoločenskú ujmu sťažovateľovi a nesporné je, že medzi nesprávnym úradným postupom a ujmom sťažovateľa, je príčinná súvislosť. Avšak ani toto konanie daňového orgánu nepovažoval odvolací súd za nesprávny úradný postup, neriešil otázku náhrady nemajetkovej ujmy sťažovateľa, resp. nezaoberal sa nim vôbec. Tým, že odvolací súd, nevykonal k nesprávnemu úradnému postupu žiadne dokazovanie, nenariadil pojednávanie, ak mal pochybnosti o skutkových a právnych záveroch súdu prvého stupňa, čo na základe vyššie uvedených skutkových okolností mať mal, porušil práva sťažovateľa, keď zaviniť, že postupom odvolacieho súdu sa sťažovateľovi odňala možnosť konať pred súdom.*

*Až súd v trestnom konaní vykonal tento dôkaz i ďalšie dôkazy k zadávaniu zákaziek sťažovateľovi a mal jednoznačne preukázané, že sťažovateľ sa výberových konaní nezúčastňoval, zákazky mu z tohto dôvodu zadávané neboli a teda pri rastúcom objeme zákaziek išlo o sprostredkovanie, za ktoré vznikol sprostredkovateľovi nárok na zmluvnú odmenu a jej vyplatením nemohlo dôjsť k skráteniu dane.*

*Je nesporné, že postup daňových orgánov má všetky znaky nesprávneho úradného postupu, za ktorý súdna prax považuje aj nevykonanie úkonu/činnosti ku ktorej štátny orgán zaväzuje.*

*Prečo daňové orgány podstatný dôkaz, nielen pre rozhodnutie súdu, ale najmä pre svoje rozhodnutia vydané v daňovom konaní a to aj napriek opakovaným návrhom sťažovateľa nevykonali, nie je zrejmé, ale dokazuje to ich neochotu postupovať v súlade so zákonom a vykonať dokazovanie predpísaným spôsobom. Tento ich postup preto nie je možné hodnotiť inak, ako nesprávny úradný postup. Podľa zákona však štát zodpovedá aj za škodu, ktorá bola osobe spôsobená nesprávnym úradným postupom.*

*Podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu. Bezpochyby nesprávnym úradným postupom môže byť akýkoľvek postup štátneho orgánu pri výkone jeho právomoci, pokiaľ pri ňom alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami.*

*Nie je v súlade so zásadami práva, ani spravodlivosti, aby iný subjekt, hoci je ním štát, spôsobil občanovi škodu a túto nemusel uhradiť, hoci je nesporná nielen príčinná súvislosť medzi konaním /v tomto prípade aj nekonaním/ štátneho orgánu a vznikom škody, ale je nesporná aj výška spôsobenej škody. Je predsa nesporné, že štát na platbách dane vyrubenej platobnými rozkazmi získal to, čo mu nepatrilo a na úkor žalobcu sa bezdôvodne obohatil.“*

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom, zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu úhradu trov konania v sume 1 547,50 €.

Sťažovateľ sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €, čo odôvodňuje takto:

*„V dôsledku majetkovej ujmy bol narušený tok hotovostných peňažných prostriedkov sťažovateľa a znížený objem hotovosti, ktorou disponoval, sťažovateľ sa ocitol dočasne*

*v situácii, ktorá si vyžiadala prijatie mimoriadnych opatrení s ktorými bolo spojené ekonomicko-finančné napätie a podnikateľské riziko. Trestné stíhanie privodilo morálnu a spoločenskú ujmu sťažovateľovi a nesporné je že medzi nesprávnym úradným postupom a ujmou sťažovateľa je príčinná súvislosť.*

*S ohľadom na vyššie uvedené a tým, že došlo k závažnému zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a sťažovateľovi bolo znemožnené efektívne chrániť svoje právo, si sťažovateľ uplatňuje primerané zadostučinenie za porušenie práva a spravodlivý proces vo výške 2.000, - €.*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z petitu formulovaného v sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľ sa domáha (len) vyslovenia porušenia svojich práv garantovaných ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom len napadnutým rozsudkom krajského súdu, t. j. napáda len odvolacie konanie a v ňom prijaté rozhodnutie krajského súdu.

Uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 8 Cdo 1350/2015 z 21. septembra 2016, ktoré sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uvádza, teda nie je

predmetom prieskumu ústavného súdu, avšak ústavný súd ho musel zohľadniť pri posudzovaní, či sťažovateľ dodržal zákonom ustanovenú dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd pri posudzovaní, či bola sťažnosť podaná v rámci zákonom ustanovenej lehoty, vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, reflektujúcej aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej v prípade podania dovolania začne dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011).

Ústavný súd taktiež považuje za žiaduce poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

## **II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru**

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

V relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu sa uvádza:

*„V posudzovanej veci žalobca odvodil svoj nárok uplatnený v konaní od skutočnosti, že správca dane (Daňový úrad Hlohovec), ktorý v období rokov 1998 - 2000 vykonal uňho ako daňového subjektu kontrolu dospel k záveru, že v danom zdaňovacom období sa dopustil krátenia dane z príjmov fyzických osôb a následne vydal rozhodnutia, ktorými mu bola uložená povinnosť zaplatiť rozdiel na dani z pridanej hodnoty (DPH) spolu v sume 3. 556. 536,- Sk (118. 055,36 eur), ktorá predstavuje majetkovú škodu, spočívajúcu v nedôvodne zaplatenej zvýšenej dani z príjmov a DPH, ako i nemajetkovú ujmu v sume 50. 000 eur, ktorá bola žalobcovi spôsobená vedením trestného konania voči jeho osobe, vyvolaným žalovaným, nakoľko značná časť zodpovedných pracovníkov [REDAKOVANÉ], vrátane vrcholového manažmentu, ako aj verejnosť v [REDAKOVANÉ] mala o ňom vedomosť a došlo k poškodeniu jeho dobrého mena.*

*... Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súdu neprináležalo v tomto konaní prehodnocovať právne závery daňových orgánov a posudzovať správnosť ich rozhodnutia o vyrubení dane a ani preskúmať zákonnosť postupu daňových orgánov v zmysle ust. § 2 ods.1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, nakoľko ich pochybenia by sa v tomto smere odrazili v nezákonnosti ich rozhodnutia, ktorú by prináležalo posudzovať len inštančne na to oprávneným správnym orgánom v rámci preskúmavania rozhodnutia na základe riadne podaného opravného prostriedku.*

*Žalobca, ale aj súd je v tomto konaní viazaný právoplatným rozhodnutiami vydanými v daňovom konaní, a pokiaľ tieto neboli pre nezákonnosť zrušené na to oprávneným orgánom, je v tomto konaní neprípustné zasahovať do výsledku daňového konania, z dôvodu ktorého si žalobca nemôže v konaní uplatňovať ako nesprávny úradný postup také*

*pochybenia v postupe daňových orgánov, ktoré sa týkajú hmotnoprávneho posúdenia vzniku nároku a výšky daňovej povinnosti a nemôže sa ani dovoľávať nezákonnosti ich postupu v daňovom konaní, ako podkladu pre ich rozhodovanie, pretože takéto hmotnoprávne, či procesné pochybenia sa môžu priamo odraziť v ich rozhodnutiach, ktorých nezákonnosť môže byť vyslovená jedine na základe podaného opravného prostriedku oprávneného daňového subjektu.*

*Odvolaací súd poukazuje zároveň na to, že konanie o zodpovednosti štátu nie je konaním o obnove daňových konaní, súd nie je oprávnený v občianskom súdnom konaní prehodnocovať právne závery, v ktorých majú svoj základ právoplatné rozhodnutia vydané v daňovom (správnom) konaní, nakoľko súd pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v rozsahu pôsobnosti zákona č. 58/1969 Zb. (a ani zák. č. 514/2003 Z. z.) nemôže nahrádzať postupy a ani naprávať rozhodnutia správnych orgánov, pretože nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k týmto orgánom.*

*Odvolaací súd preto dospel k záveru, že daňové orgány svojím postupom v daňovom konaní neporušili svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovali v rozsahu svojich kompetencií daných im zákonom, nedopustili sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovali spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto z ich strany nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Postup daňových orgánov mal oporu v čl. 2 ods.2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.*

*Súd prvého stupňa zamietnutím návrhu žalobcu ako neopodstatneného z dôvodu, že tu nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného, vzhľadom na nepreukázanie zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t. j. predovšetkým podmienok nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho nezákonného rozhodnutia, ako aj pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch, za daného skutkového stavu rozhodol vecne správne...“*

K sťažnostnej argumentácii smerujúcej výlučne k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sú ústavne akceptovateľným spôsobom popísané všetky rozhodné

skutočnosti, z ktorých odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom napadnuté rozhodnutie obsahuje právne posúdenie veci, ktoré je zrozumiteľné a logické, a preto z ústavného hľadiska neexistuje dôvod, na základe ktorého by ústavný súd mal do neho zasiahnuť. Na tomto závere nemôže nič zmeniť odlišný právny názor sťažovateľa.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že daňové orgány, ktoré podali vo veci sťažovateľa oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, o ktorých sa dozvedeli pri výkone úradnej činnosti, nemôžu byť brané na zodpovednosť za začatie trestného stíhania voči sťažovateľovi (žalobcovi), keďže povinnosť posúdiť, či oznámené skutočnosti odôvodňujú začatie trestného stíhania, patrí do pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní.

Na účely preskúmania postupu a zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov mohol sťažovateľ v zákonnej lehote podať proti právoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu druhého stupňa správnu žalobu a v rámci takto začatého konania predostrieť svoju argumentáciu o nedostatočne zistenom skutkovom stave správnymi orgánmi, resp. namietať nevykonanie dôkazu, ktorý považoval za kľúčový. Takýto postup však sťažovateľ neuplatnil. Prostredníctvom súdneho konania o náhradu škody nemožno dosiahnuť ani zrušenie predmetných rozhodnutí v daňovej veci, ani ustálenie nesprávnosti postupu daňových orgánov, ktorý predchádzal vydaniu takýchto rozhodnutí.

Ústavný súd považuje za vhodné ešte zdôrazniť, že oslobodenie spod obžaloby vo veci daňového trestného činu nemá za následok nesprávnosť či nezákonnosť rozhodnutia v daňovej veci (v posudzovanom prípade určenie zvýšenia dane z pridanej hodnoty sankčnej povahy a vyrubenie rozdielu dane z pridanej hodnoty a dane z príjmov fyzických osôb). Skutková podstata trestného činu totiž svojou konštrukciou zahŕňa subjektívnu stránku trestného činu a v trestnom konaní sa uplatňuje prezumpcia nevinu s dôkazným bremenom na strane obžaloby. V daňovom konaní však znáša dôkazné bremeno o splnení všetkých zákonných predpokladov pre oprávnené uplatnenie dane z pridanej hodnoty sám platiteľ dane a skutková podstata daňovej sankcie (vo forme sankčného zvýšenia dane z pridanej

hodnoty) neobsahuje všetky prvky skutkovej podstaty trestného činu. O to viac nemožno od oslobodenia spod obžaloby pre trestný čin odvodzovať dôvod nesprávnosti určenia daňovej povinnosti uhradiť daň (z príjmu, či dane z pridanej hodnoty).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ustálil, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

## **II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu**

Sťažovateľ podľa petitu sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, pričom nešpecifikoval, ktoré z práv uvedených v čl. 20 ústavy mieni napádať. Z odôvodnenia sťažnosti však možno vyvodiť, že namieta porušenie práva ustanoveného v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc z tejto skutočnosti, ústavný súd konštatuje, že keďže dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2017